

ДОНКО НАЙДЕНОВ НЕИЗВЕСТЕН ВРАГ

chitanka.info

Борис спа до късно. Това беше редовният следобеден сън от два до четири, само че този ден се събуди към пет и нещо. Хапна двата следобедни сандвича, изпи двете следобедни бири и тръгна на своята следобедна разходка, въпреки натрупалия сняг, който бе променил цялата картина на околността.

Прибра се към шест и половина, по тъмно. Започна да почиства пода на малката си къща от паднали на земята кутии от бира и изрезки от вестници. За самотните хора, особено отшелниците като него, разхвърляните предмети бяха нещо характерно. А и той беше на седемдесет и три години, вече нямаше тази сила и пъргавост както когато беше млад и единствено тези разходки поддържаха неговата жизненост.

Когато отвори външната врата, за да изхвърли боклука в кошчето, той забеляза движение в края на двора. Неговата къща бе много отдалечена от другите и досега не бе виждал други хора наоколо. Светна външната лампа и огледа двора. Нямаше никой. Прибра се успокоен и продължи със заниманията си.

Малко след това чу шум, идващ от вън. Беше ясен и силен и не беше плод на въображението му. Все едно някой или нещо се опитваше да се промъкне. Борис отново светна лампата и излезе на двора. Той отново бе празен. Стъпи върху снега и започна да оглежда всичко, което можеше да се види от светлината на лампата. След като се убеди, че дворът е пуст, тръгна към къщата си. При влизането той хвърли последен поглед навън и тогава пак забеляза движение, някъде отляво, зад едно дърво.

— Кой е там? — провикна се Борис. Гласът му бе сипкав и грозен, защото рядко го бе използвал през последните десетина години. Когато ходеше до най-близкото село, на дванадесетина километра от тук, в магазините и учрежденията говореше много тихо и без излишни думи. Сега очите му се уголемиха, а дишането му почти бе спряло заради страха, който изпита в този момент. Дворът отново бе празен и мъртъв. Но у Борис започна да се заражда усещане, че не е сам на това място и че е наблюдаван отнякъде.

Прибра се, без да изгаси външната лампа. Смяташе, че по този начин ще бъде предпазен от евентуално нападение. Седна на един стол и се заслуша. Единственото, което чуваше, бяха пуканията и съсканията от горенето на дървата в печката. Но след малко отново се

извиси силният шум от преди малко. Борис погледна през прозореца и пак не видя нищо. Какво по дяволите ставаше тук? Дали се бе промъкнало някое голямо горско животно или пък дебне някой скитник, заблуден в гъстата гора? А може да е крадец, търсещ в гората самотна вила със самотен старец в нея. Той отиде до вратата и я заключи.

Шумът отново се появи. Този път не бе мигновен, а продължителен. Нещо ходеше в двора. Борис погледна през прозореца. И сега не видя нищо. Загледа се във всички посоки, но дворът продължаваше да бъде празен и пуст. С изключение на странния шум! Невидимото нещо се приближаваше до къщата му, защото шумът ставаше все по-силен и ясен. Тези звуци наподобяваха приплъзване на голямо влечуго или ходене на много тромав или сакат човек, който влачи краката си в снега. Нещото идваше към него!

Шумовете спряха изведнъж. Нещото се намираще отгатък вратата, Борис бе сигурен в това. Той стоеше неподвижен в трескаво очакване.

В следващия момент някой ПОЧУКА на вратата!

Сърцето на Борис щеше да се пръсне от неимоверния стрес. Той бавно приближи вратата и застана неподвижен до нея. Чуването се повтори, този път много по-силно от предишното.

— Кой е? — извика Борис със силен и равен глас, изпълнен със страх. Никой не му отговори. Усети как паниката постепенно започва да го завзема. — Кой е? — повтори той с по-слаб глас.

След като отново не получи отговор, старецът започна да отваря вратата постепенно. Видя, че по иначе пустия двор имаше НОВИ СТЬПКИ! Те оформяха пътека по неотпъкания сняг и свършваха пред вратата на къщата. Борис излезе и се огледа отново. В този миг усети много лоша миризма на развалено и разложено. Погледна надолу, за да види къде продължават стъпките на непознатия враг, но така и не откри нова пътека. Може би съществото бе стигнало дотук през снега, бе почукало на врата и си бе тръгнало по някоя от пътеките в снега. Загледа се на всички страни, докдето му стигаше взора и отново не видя абсолютно никой или нищо. Затвори вратата и в този миг изпита леко облекчение.

Това облекчение трая по-малко от минута, защото ново, още порешително почукване по външната врата смрази кръвта на възрастния

човек. Това бе невидим враг, невидимо призрочно същество от друг свят. По никакъв друг начин не можеше да се обясни това странно посещение. Борис имаше усещане вътрешно, че посетителят не е човешко същество — имаше нещо уродливо, нещо чудовищно, нещо неземно в действията му, както и в атмосферата наоколо. Той бавно се приближи към вратата и пак застана до нея, без да мърда. Чуването се повтори! Борис хвана бравата, натисна я силно и отвори вратата!

И в този момент най-лошите кошмари, които си бе представял някога, се сбъднаха! Пред вратата стоеше най-грозното, прокълнато и зловещо създание, което можеше да вирее на тази земя.

То бе на ръст колкото него, кожата му бе тъмна и съсухрена, лицето му бе много слабо, на мястото на очите имаше огромни черни дупки. Косата му бе сплъстена, зъбите му бяха оголени и почернели и образуваха страховита лукава гримаса, а от устата му извираше непоносима воня на разложено. Дрехите му — почернели, кални и скъсани на много места от влагата, бяха прилепнали зловещо към тялото му.

Това същество бе полуразложен труп на мъртвец, възкръснал от гроба си.

Борис стоеше като закован срещу него. Страхът и паниката го бяха превзели напълно. Болката в гърдите и изтръпването на ръцете, които изпита, бяха слаби и далечни заради шока. Усети, че не може да си поеме дъх. След миг и краката му отмаляха и той се строполи безчувствен на земята, пред краката на съществото. Чудовищният страх му попречи да усети истинската болка, която изпитва умирация от инфаркт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.